

Mikaela Wilkins

(Baserat på en sann berättelse)

Det här hände i USA.

"Jag är Guds lilla barn", sjöng Cameron med de andra primärbarnen. Cameron var hörselskadad, men han älskade att sjunga. Och snart skulle de sjunga i Primärs program. Det var bara en månad dit!

När sångstunden var över berättade syster Jones något. "Vår primärpianist flyttar snart. Vi vill gärna att några av er spelar piano för primärprogrammet. Skulle någon av er vilja spela en sång eller två?"

Cameron räckte upp handen. Han ville hjälpa till med programmet.

Pianospelaren CAMERON

Cameron kunde inte spela piano, men han ville hjälpa till.

Syster Jones skrev ner namnen på barnen som ville hjälpa till. "Emma. Ben. Och Cameron! Jag visste inte att du kunde spela piano." Hon log.

Cameron hade aldrig tagit lektioner förut, men han tyckte om att hitta på sånger på pianot hemma hos sin mormor.

"Jag är inte så bra än", sa han. "Men jag tror att jag kan göra det om jag övar!"

"Tack för att du är villig att tjäna", sa syster Jones. Hon gav varje barn två sånger att spela.

Cameron kände för att springa nerför korridoren. Han hade alltid

velat lära sig spela piano, och nu skulle han göra det!

"Du ser glad ut! Var det något som hände i Primär?" frågade mamma när de satte sig i bilen efter kyrkan.

Cameron log. "Jag ska spela piano i primärprogrammet!"

"Vad glad jag blir att du vill hjälpa till", sa mamma. "Men du vet inte hur man spelar piano tillräckligt bra för att göra det."

Cameron sträckte på ryggen. "Jag kan lära mig. Jag ska öva jättemycket! Jag kan använda mormors piano."

"Då är det bäst att vi börjar!" sa mamma.

Mamma hjälpte Cameron att hitta en pianolärare. Läraren visade honom enkla sätt att spela "Jag längtar så till templet" och "Jesu Kristi kyrka".

Cameron övade hemma hos mormor så ofta han kunde. Han övade på varje rad i sångerna om och om igen. Han gjorde många misstag, men han fortsatte försöka och fortsatte spela. Till slut kunde han spela båda sångerna.

Snart var det dags för Primärs program. "Hur känns det?" frågade mamma.

Cameron höll sin pianobok tätt intill sig. "Nervöst. Men spännande också."

När det var Camerons tur att spela darrade hans händer lite. *Himmelske Fader, snälla hjälp mig*, bad han inom sig. Han drog ett djupt andetag. Sedan spelade han så bra han bara kunde. De andra barnen sjöng med.

I slutet av sången log han. Det var kul! Han visste att den Helige Anden hjälpte honom.

Nu när Cameron hade spelat en sång kände han sig säkrare. Han började på den andra sången. Hans fingrar rörde sig över tangenterna precis så som han hade övat på.

Den här sången var Camerons favorit. Han tänkte på orden när han spelade. "Jag tror på vår Herre Jesus Kristus, han är min vän." Cameron hade arbetat flitigt för att lära sig sångerna till programmet.

Att spela piano är kanske ett sätt att bära mitt vittnesbörd, tänkte Cameron.

Vad vill du lära dig att göra?

Efter programmet gav mamma Cameron en stor kram.

"Hur var det?" frågade hon.

"Jag var nervös först, men det var kul!" sa Cameron. Han ville fortsätta öva och lära sig ännu fler sånger. ●